

Historian havinaa

(Julkaistu yhdistyksen 5-vuotis juhlaulkaisussa.
Brasilianterrieri siis nyt Suomessa jo 15-vuotta)

Brasilian terrierit 10 vuotta Suomessa

28.6.2006 kello 16.15 tulee kuluneeksi 10 vuotta siitä kun Chiquita Do Taboao ja Dado Taboao saapuivat Suomeen moninaisten vaiheiden jälkeen muuttaen pysyvästi elämäni.

Tässä lyhyt historiikki Brassien tulosta Suomeen.

Annoin serkulleni Päiville kesällä 1995 kääpiösnautserin pennun Bertan lahjaksi ja vietäväksi Brasiliaan. Päivi kyseli, josko hän toisi minulle vastalahjaksi Fila Brasileiron pennun. No tuolloin en oikein syttynyt tähän Fila ajatukseen, jolloin Päivi kertoi rodusta nimeltä Fox Paulistinha ja niistähän minäkin jo innostuin. Kesällä 1995 elettiin kuitenkin vielä aikaa ennen rodun tunnustusta FCI:ssä, joten koirien tuontia ruvettiin valmistelemaan niin, että koirat voitaisiin tuoda heti kun rotu saisi virallisen aseman.

Syksyllä 1995 Päivi loi suhteet Marina Vicari Lerarioon Canil Taboaoon, jonka Brassi Pinguim oli koko maan kuuluisin ja sai vihdoin neuvoteltua (pitkä väännön jälkeen) että Canil Taboaoosta myytäisiin uros ja narttu pentu Suomeen rodun kantakoiriksi. No hyväksyntää odottivat nyt Brasilialaisten lisäksi myös me kaksi Suomalaista ja tulihan se vihreä valo lopulta loppu vuodesta 1995.

Pentujen valinta ja matkan valmistelu aloitettiin heti alkuvuodesta, mutta kiirehän siinä kuitenkin tuli. Päivi ja minä emme juuri osanneet osallistua pentujen valintaan kun emme rodusta mitään tiesseet ja koirakirjat eivät rotua juuri tunteneet. No pitäähän elämässä olla jännitystä eli Marina sai vapaat kädet pentujen valinnassa. Meille jäi ainoastaan tehtäväksi tuontipapereiden ja niihin liittyvien rokotusten selvittely. Paperit olivat myös tuolloin oma hässäkkänsä mutta sitä ei kuitenkaan voi verrata tämän päivän kiemuroihin.

Kesäkuussa oltiin sitten vihdoin niin pitkällä, että pentujen tulo rupesi muuttamaan konkreettiseksi. **NE TULISIVAT VIHDOINKIN:**

No olihan siinä vielä kiemuroita. Lentoliput olivat Aeroflotilla Moskovaan ja sieltä Finnairilla Helsinkiin. Aeroflot oli halpa mutta epävarma, jo kerran aikaisemmin Päivi oli passitettu kentältä kotiin koneen yli täytön takin ja koirien kanssa tämä ei olisi mahdollista. No lähtöpäivä viimein varmistui 26.6 mutta saapumisaikataulu Moskovaan tai Helsinkiin jäi arvailujen varaan.

26.6 aamulla Päivi lähti hakemaan koiria matkallaan lentokentälle ja olivathan boxi ja paperit odottamassa mutta koirien kanssa oli

ongelmaa. Narttu pentu, jonka oli alun perin tarkoitus tulla Suomeen, oli edelleen Goianiassa 1000 kilometrin päässä Sao Paulosta. Marina piti sylissään Chiquitaa, jonka oli ajatellut jättää itselleen siitokseen ja itki vuolaasti luovuttaessaan pennun Päiville. Tai oikeastaan Päivi riisti pennun Marinan käsistä kun koneeseen oli jo vähän kiire eikä jäähyväisistä meinannut tulla loppua. Ei muuta kuin koirat boxiin ja paperit kainaloon ja kohti kenttää.

Aeroflotilla koirien boxin sai matkustamoon ja hyvä niin sillä lentohan kesti ja kesti tai oikeastaan lento sujui ihan hyvin mutta kyseessä oli varsinainen heinäsiirkka-lento, joka laskeutui useille Karibian saarista ja myös Libyaan. Lentoemännät olivat suunnilleen käyneet matkustamossa kyselemässä mihin ihmiset halusivat mennä. Koirat juoksivat osan aikaa irti käytävällä ja ihmiset syöttivät niille hapanleipää ja muita venäläis-tyylisiä eväitään. Saapuihan se kone kuitenkin vihdoin Moskovaan ja jatkolentokin Helsinkiin järjestyi. Laskeutumisajaksi Helsinki-Vantaalle ilmoitettiin 28.6 kello 15.15. Minä odottelin tuolloin jo tulisilla hiilillä lentoasemalla konetta. Edellisenä yönä olin nähnyt kaikki mahdolliset painajaiset tulevista koira kammotuksista. Elävimpänä on jäänyt mieleeni uni jossa koirilla oli valkoiset korvat (ainoa asia, josta olin täysin varma oli että koirilla tulee olla mustat korvalehdet). Moskovan kone laskeutui vihdoin kello 16.15, jolloin matkaan Guarulhoksesta oli kulunut lähes 38 tuntia.

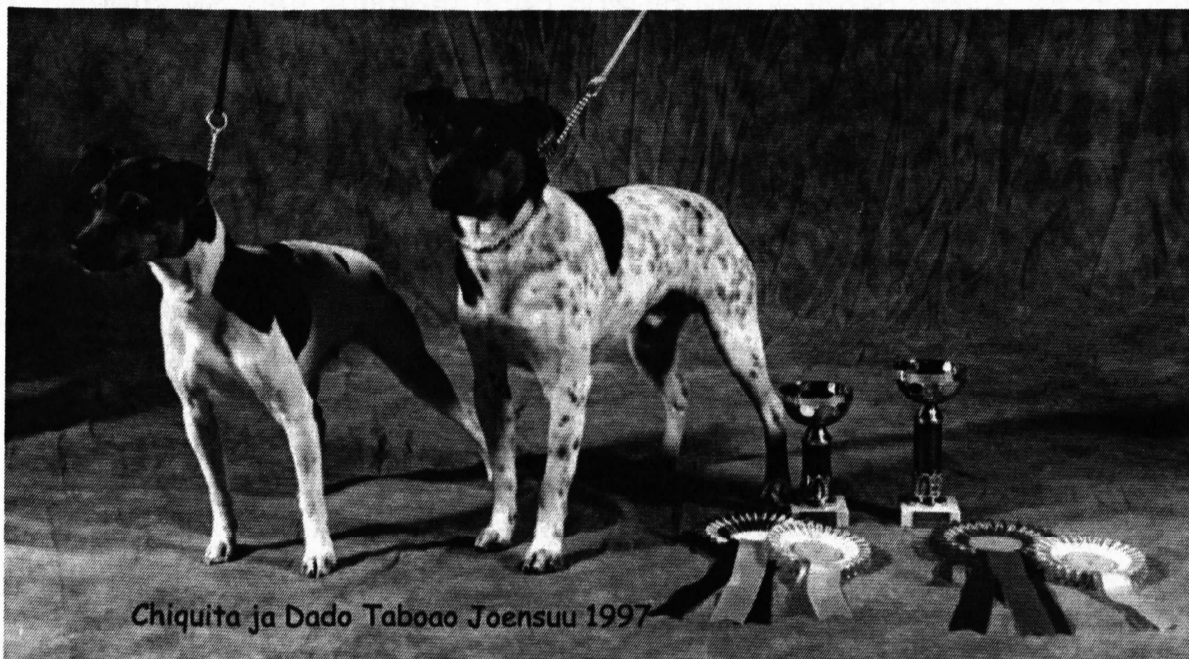
Ennen kuin kone saatiin purettua ja Päivi marssi ulos tullista kimpsuineen ja kampsuineen kului vielä tovi. Siinä sitten boxin aukosta ihmeteltiin, ulos ei kentällä uskallettu ottaa vaan ajettiin Martinmäkeen Espooseen, jossa pennut laskettiin pihalle jaloittelemaan. No kyllä ne korvat olivat mustat.

Yhteistä taivalta on Kikillä, Nopalla ja minulla pian kymmenen vuotta, ne viettävät edelleen hyväkuntoisina eläkepäiviä Ypäjällä. Kiki tosin aloittelee uutta uraa veteraani kehissä. Koirat ovat täyttäneet kaikki niihin asetetut odotukset moninkertaisesti. Ne ovat olleet sekä näyttely menestyjiä, että toimivat Suomen Brasilian terrieri kannan esivanhempina näkyen useiden koirien sukutauluissa vielä tulevinakin vuosina.

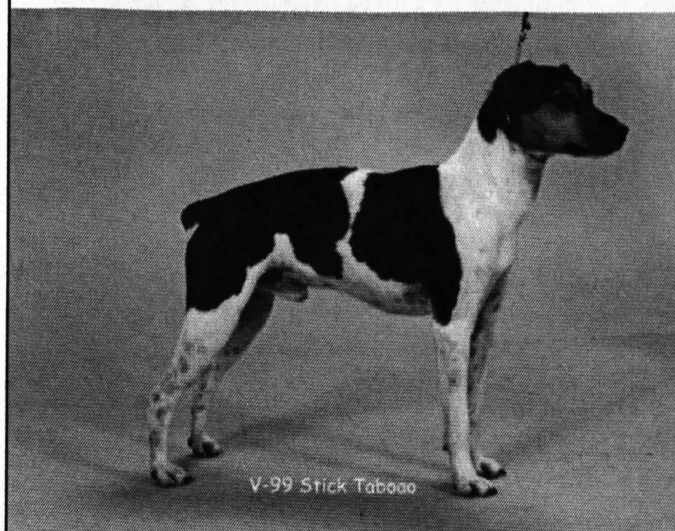
Kikin tyttären tytär Jyvämäen Samba oli ensimmäinen Brasilian ulkopuolella kasvatettu Brasilian terrieri josta tuli Brasilian Muotovalio vuonna 2004 ja Samban tytär Jyvämäen Nina Laranja on seurannut äitinsä tassunjäljissä valioituen Brasiliassa 2005.

Kiitos kaikille ystäville, jotka ovat oppineet rakastamaan ja arvostamaan näitä koiria yhtä paljon kuin minä.

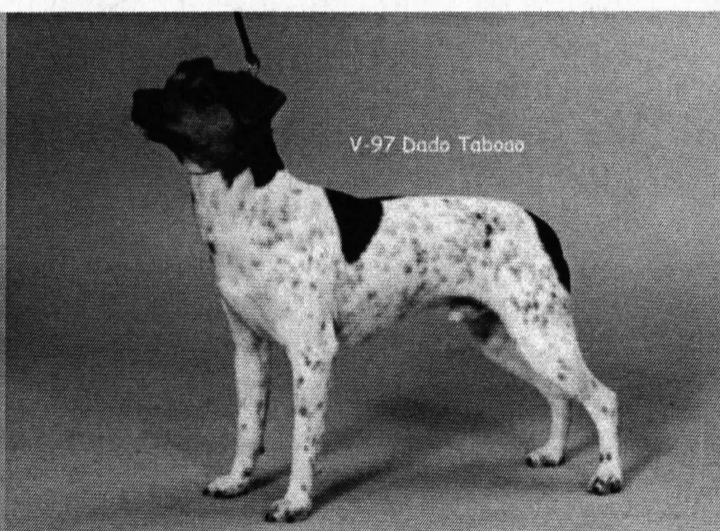
Pirjo, Kiki ja Noppa ja muu Jyvämäen väki

Chiquita ja Dado Taboao Joensuu 1997

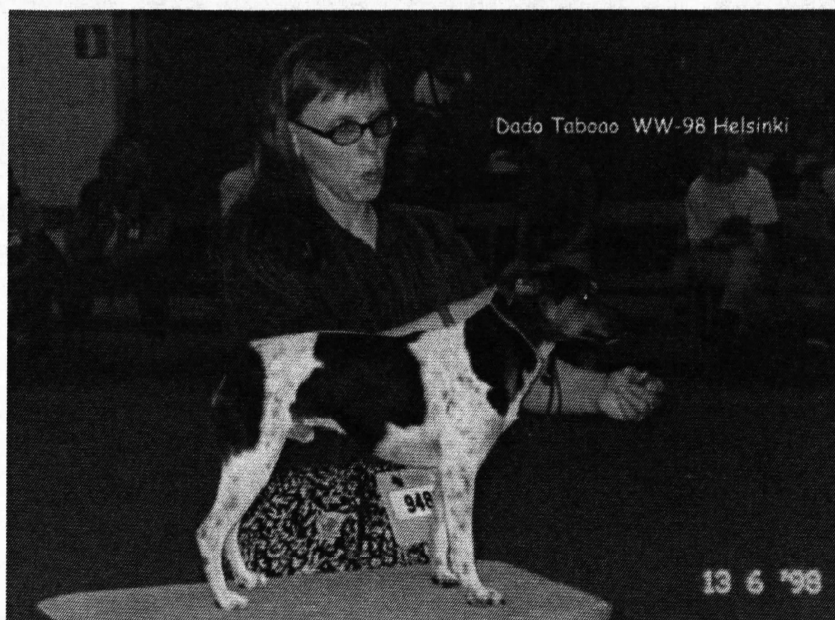
V-99 Stick Taboao

V-97 Dado Taboao

Yläkuva: Stick Taboao V-97 ja Dado Taboao V-97 Joensuu (kuvat: Kaitala)

Alakuva: Dado Taboao Helsinki WW-98

Dado Taboao WW-98 Helsinki

13 6 '98